

LUCIAN-CLAUDIU AMORAN

ÎN GOL

roman

Editura DISPERGO

LUCIAN-CLAUDIU AMORAN s-a născut la 3 septembrie 1967 în București. Este absolvent al Școlii Superioare de Jurnalistică din București și licențiat al Facultății de Litere, Filozofie și Istorie din cadrul Universității de Vest din Timișoara. După 1989, a fost redactor și colaborator la diferite publicații, printre care *Phoenix*, *Cuvântul*, *România liberă*, *Timpul*. Debutul literar și-l face în paginile revistei *Flacăra*, cu nuvela *Un principiu sfânt* (1994), iar în anul 2006 obține Premiul de proză al Fundației Luceafărul.

Apariții editoriale:

Deriva (roman), Fundația Luceafărul, 1997; Editura Dispergo, 2022

În gol (roman), Editura Albatros, 1999; Editura Dispergo, 2022

Variațiuni pe tema răului (proză scurtă), Fundația Luceafărul, 2002; Editura Dispergo, 2022

Secretele prietenilor (teatru), Editura Dispergo, 2013

Polemici fără replici (publicistică), Editura Dispergo, 2013

Eterocliteris (roman), Editura Dispergo, 2021

LUCIAN-CLAUDIU AMORAN

ÎN GOL

**Editura DISPERGO
București • 2022**

© Lucian-Claudiu Amoran
www.lucianclaudiuamoran.ro

Toate drepturile asupra acestei cărți aparțin în exclusivitate autorului. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, difuzarea în scop comercial sau gratuit, fără consimțământul său scris, încalcă legislația privitoare la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu actele normative în vigoare.

© DISPERGO, 2022
pentru prezenta ediție electronică

ISBN 978-606-95544-1-8 (PDF)

Editura DISPERGO
București, România
tel. 0770.700.537

PARTEA A DOUA

Pe culoarele aeroportului forfotea o mulțime pestriță de oameni agitați și asudați, grăbiți să descopere ieșirile, punctele de returnare a bagajelor sau casele de bilete. Fiecare națiune a pământului părea să fie reprezentată de câte cel puțin doi-trei indivizi, a căror unică modalitate de comunicare era să zbiere unii la alții în limba maternă. În primele zece minute de după debarcare, pe când înota prin clisa aceea umană, auzise vreo treizeci de idiomuri diferite, majoritatea nu numai complet necunoscute, ci și atât de nefirești, încât de câteva ori fusese gata să sară în ajutorul celor care le foloseau, ferm convins că bieții oameni se află în pragul colapsului.

După un timp însă, toată larma se metamorfoză, pentru urechile lui, într-un bâzâit monoton cu efecte soporifice. Îl cuprinsese irezistibila dorință de a lăsa baltă cele două valize și de a se întinde pe prima bancă întâlnită în drum. Își privi cu vie curiozitate ceasul, încercând să găsească în combinația de cifre afișată pe cadran explicația oboselii.

22:43. Rămânea de stabilit motivul pentru care la ora aceea târzie din noapte soarele miezului de decembrie dogorea cu atâta vigoare, dar nu putu s-o facă până în clipa când ochii îi căzură pe un ceas de vreo sută de ori mai mare decât cel de la

mâna sa (și de aceea tot de atâtea ori mai credibil), care-i semnala cu limbile lui cât o spadă, respectiv un pumnal, că abia era după-amiază. Înțelese atunci, deodată, și unde se afla, și cum se făcea că, deși decolase din București pe la prânz și călătorise ore în șir, ajunsese la destinație pe la aceeași oră la care plecase. Toate astea, însă, doar explicau oboseala, nu o și înlăturau; soluționarea celei de a doua părți a problemei rămânea în studiu.

Deocamdată rătăcea la întâmplare, cu pași tot mai mici și mai greoi. Ochii un scaun gol și se târî, cu chiu cu vai, până la el. Se prăbuși ca scăpat din ghearele unei păsări de pradă, iar judecând după eclipsa totală prin care-i trecu mintea preț de câteva clipe, probabil că ațipi. Își reveni grație ghiontului dureros aplicat concomitent peste ambii genunchi de către un tinerel de culoare. Îi mulțumi porcos prin intermediul a două cuvinte monosilabice rostite în limba de cea mai largă circulație internațională, după care încercă să-și facă ordine în idei.

Îi trebui cam un sfert de oră până să elaboreze un plan de bătaie pe termen mediu, conform căruia prima mișcare era să-și depună bagajele într-una din casetele înșirate de-a lungul pereților. Urma apoi să se îndrepte spre cel mai apropiat hotel, unde nădăjduia să împuște doi iepuri dintr-un foc, respectiv să găsească un pat și să obțină informații despre cum putea să ajungă în localitatea aceea al cărei nume spaniol, teribil de întortocheat, îl avea notat într-o agendă ținută la-ndemână.

Se ridică de pe scaunul neconfortabil în care zăcuse, își roti ochii de jur împrejur în căutarea casetelor de bagaje și porni încetișor în direcția din care venise. Nu apucă să facă nici zece pași, că o amețală cumplită îl cuprinse, gata să-i vină de hac. Se sprijini de zid, simțind în același timp o nevoie acută de a tuși. Își mușcă până la sânge buza inferioară, îndesându-și

înapoi pe gât spasmele ce-i ajunseseră în vârful limbii și amenințau să se strecoare printre dinții strânși; i se părea umilitor să dea, acolo, în public, unul dintre recitalurile sale convulsive. Spaima provocată de o asemenea eventualitate îl făcu să-și mobilizeze întreaga voință pentru a împiedica dezastrul.

Reuși! Își băgă la loc în buzunar batista pe care o scosese cu un gest de prestidigitator încă din prima clipă a crizei și, opintindu-se din răputeri, traversă holul ticsit, până ajunse în dreptul unui automat de cafea. Avu nevoie de vreo trei minute ca să priceapă cum funcționa mașinăria și de tot atâtea ca să descopere că n-o făcea decât pe bază de monede autohtone, bun din care nu poseda niciun exemplar. Se văzu deci obligat să se mulțumească doar cu o gură de apă, obținută mult mai ușor, de la o țâșnitoare obișnuită.

După ce-și lăsa valizele în grija casetei metalice la schimb cu cheia aflată în interior, își îndreptă pașii către biroul de informații. Aici, o amabilă funcționară blondă îi evaluă șansele de a găsi locuri în hotelurile din oraș la un nivel foarte apropiat de zero, fapt ce-l determină să ceară direct îndrumare către Altegón de los Ensueños (după cum citi în agendă). Din fericire, află că în curând urma să plece un tren *precisamente bueno para el señor*¹, cu care putea să ajungă în aceeași seară. Și tot prin amabilitatea blondinei mai află că Altegón era o frumoasă stațiune montană, nu foarte mare, dar în care cu puțin noroc ar fi putut găsi cazare, dacă nu la hotel, măcar la localnici.

În consecință, după ce schimbă niște bani și-și recupera bagajele abia depozitate, acostă un taxi rablagit, cu care ajunse

---

¹ Tocmai bun pentru domnul (sp.).

la gară cu numai câteva minute înainte de a fi prea târziu. Își procură biletul de rigoare și se instalează într-un vagon mai gol, cu speranța că așa va și rămâne.

Avu parte de o călătorie liniștită. O singură persoană, un domn în vârstă care moțâi tot drumul, îi ținu companie. De câteva ori ațipi și el, dar se trezi de fiecare dată cu groaza ca nu cumva stația lui să fi trecut. Cum niciun controlor sau ceva de genul ăsta nu se arată în cele trei ore de mers, trebui să stea de veghe, intrând în alertă ori de câte ori trenul se pregătea să oprească. Avea deja capul împuiat cu zeci de toponime hispanice, când, în sfârșit, îl zări și pe cel așteptat. Dintr-un salt își înșfăcă valizele și în mai puțin de un minut coborî pe peronul unei halte prăpădite, care nu prevestea nimic bun.

Zona în care se pomeni părea cea mai nepotrivită pentru amplasarea unei stațiuni de munte; și asta din simplul motiv că peisajul era unul eminamente maritim! Gara trona în mijlocul unui platou înalt, a cărui margine se deschidea înspre ocean. Printre rarii copaci pitici și stufoși ce delimitau acea latură a platoului asemeni unui gard viu cam neîngrijit, se putea admira un asfințit superb. Soarele, aflat parcă la o azvârlitură de băț, mai avea o palmă până la suprafața apei; peste puțină vreme urma să-și înceapă inevitabila îmbăiere de sfârșit de zi. O punte de foc, atât de bine conturată încât părea materială, unea bulgărele roșiatic de malul stâncos și abrupt, incendiind puținele bărci pescărești care se legănau în bătaia brizei de seară. Umbrele pomilor, cele ale stâlpilor de înaltă tensiune și cea a gării se prelungeau la nesfârșit către marginea cealaltă a platoului, de unde începea o pădure deasă, învăluită deja pe jumătate în negura care amenința să înghită toată cuprinderea.

În timp ce-și inventaria bagajele, soarele coborî sub nivelul falezei, lăsând halta și împrejurimile ei în stăpânirea amurgului. Două felinare, singurele rămase întregi dintr-un total de vreo zece, se luară la trântă cu întunericul.

Perspectiva unei nopți petrecute pe băncile din sala de așteptare (însălmântător de asemănătoare cu cele din haltele românești) îl făcu să-și reconsidere atitudinea contemplativă. Intră hotărât pe ușa deasupra căreia citi cu bucurie *Información*¹, în speranța că va putea să dezlege misterul mutației suferite de *la maravillosa estación de montaña*².

Dădu peste un funcționar morocănos, cu care nu reuși să se înțeleagă decât prin semne. După minute întregi de gimnastică se lămuri doar în privința faptului că, dacă dorea să ajungă chiar în stațiune, respectiv într-un așa-numit Altegón Quebrado, trebuia să ia un autobuz, ultimul pe ziua aceea; *last bus*, îngăimase, în mod surprinzător, morocănosul.

Porni voinicește către stație, care nu era atât de apropiată pe cât crezuse. Ultimii metri trebui să-i parcurgă în pas alergător, fiindcă vehiculul se pusese deja în mișcare. În schimbul unei bancnote căpătă de la o femeie aprigă un bilet soios și câteva dojeni pentru întârzierea pricinuită. Se instalează pe cel mai dosnic scaun liber și încercă să facă abstracție de mizeria din jur, lucru nu tocmai facil.

Deși afară se înnoptase de-a binelea, aerul din interior rămânea fierbinte și irespirabil, având parcă densitatea untului topit. Îl apucă un nou acces de tuse. Încercă să-l ascundă în batistă, dar tot atrase câteva priviri acuzator-compătimitoare. Epuizat și de tuse, și de ziua aceea interminabilă, adormi

---

¹ Informații (sp.).

² Minunata stațiune de munte (sp.).

buştean şi nu se mai trezi decât în zgâlţâielile viguroase ale femeii cu biletul.

Continuarea pe www.amoran.ro